

P. Becker

[1824 - 1829]

46

Secundi Sapphonis carminis inter-
pretatio.

Quatuor dialectorum, quibus lingua Graeca imprimis flore-
ret, jam veteres mentionem fecerunt grammatici, qui, singula-
rum natura atque indole exemplis accuratius declarata, prae-
cepta nobis suppeditaverunt. Quibus, si modo scripta habeamus
servata, de Jonicae, Atticae, Doricae et Aeolicae linguae proprie-
tate judicare possumus. sed in singularum dialectorum monu-
menti fortuna non eadem ratione nobis favit, quoniam Aeoli-
cae linguae, hanc ipsam ob causam ultimo loco posita, si
pauca Attici, Sapphonis atque Prinnae carmina, ne ea-
quidem omnino integra, et inscriptiones in insula Lesbos prae-
cipue inventas, exceperis, vix ulla manserunt vestigia; quo
difficilius est de proprio Aeolum sermone, Dorico magnopere
simili (cf. Matthiae gr. Grammat. p. 6.) judicare. Neque tamen
defuerunt viri docti, qui carmina illa tractanda sibi ^{sume-}
rent, sed, cum in singulis tam multa sint ambigua, ^{ambigui} negari
non potest, quin (de sola Sapphone loquimur), etsi Dickschmi
Neuei editionem summa laude dignam habeamus, nonnulla
adhuc restiterint, quae subtiliore examine indigeant. Praete-
rea vero, ut ^{nos} dialectum Aeolicam, ex ipsis grammaticorum
scriptis petitam, accuratius cognoscere mus, Sapphonis car-
men interpretari statui mus, quod jam Catullo (carm. 41) ita
placuit, ut, eodem metro retento, Latine redderet.
Jam de titulo, quo carmen ^{nostrium} inscriptum est, statim
disputare debemus; nam Hermannus (elem. doctri. metric.
p. 679) et Neue (l. l. p. 28) solis ea ceptis, ^{alii aliud} diversi interpretis

Neglexisti monumenta dialecti
Boeoticae, de qua exposuit Boeckh
in Corp. Inscr. qui quidem Aeolicam
simpliciter sic dictam recte monuit
a grammaticis intelligi Lesbicam.

diversum nomen assignant carmini, quod alii ΑΙΣΜΑ ΕΙΣ
ΚΟΡΗΝ, alii ΕΙΣ Ἐρπιδίαν, alii denique πρὸς ποταμὸν Ἐρπιδίαν
nominationem esse volunt. Quem titulum igitur, cum ita
variet, ea ipsa Sapphone profectum esse statuamus? Nullum
quod jam Hermannus et Nueo placuisse appareat, et causam
cur titulum omiserint, non alludunt. Nam e diversis illis,
quibus carmen ^{appellatur} ~~prostrum~~ ^{gaudet}, Sapphonen ipsam nullum
scripsisse perspicuum est, quoniam, si res ita se habuisset gram-
matici unum idemque nomen nobis servassent. Verum enim
vero aliud accidit, cum singuli, argumento cognito, carmen pro
sua sententia inscriberent. Inde diversa nomina petenda
sunt, quae, uno sis Ἐρπιδίαν excepto, adullorina esse vel
ex Attica dialectu constat. Pleni KOPHN Sappho vix scripsis-
set, quoniam Aeoles, Dorienum exemplum sequuti, vocalem η
longam & praetulerunt, ut Gregorius Corinthius (p. 597. ed. l.
Lyons. § XXI) et inscriptiones nos doceant servatae. Praeterea
vero Aeoles scripsisse κῆραν, personam habemus. Nam
quamquam doctissimus Phehius (Lebriarum lib. p. 127)
u pro ou in mediis verbis rarius adhibitum, neque
exemplum ullum in inscriptionibus nobis servatum esse
scribit, mihi tamen non liquet, cur Diglossus ou in syl-
labarum fine tantum in & commutata, in mediis vocabu-
lis vero retenta sit. Neque tale quid discimus ex Gregorio Co-
rinthio (p. 584), qui verbis, τῷ u στυχεῖν λυτὴν ἡν ou
δυσόγγοι ἐπύρτα, Aeoles hoc direndigenus semper
seguatos esse aperte declarat. Huc accedit porro, quod
exempla ejusmodi (Μῦθος, ἀνῆθος) proposuit, quae
Phehii sententiam tollant, et quod Iustatthius

Argumentum minus validum, quam diabolus
mutari potuit.
Ergone Dorica dial. antiquior?

Hae Dorica sunt, Aeolica Μῦθος,
ἀνῆθος.

(p. 1525. l. 49.) vocabulum κῆρος Ἀπολλωνίῳ ἔπει καὶ Διὶ
fuisse testatur; inde igitur κῆρα tantum Aeolum est. f. Pindor-
fi grammat. Graec. tom. I. p. 7. Solius denique titulus πρὸς ποτα-
μὸν Ἐρπιδίαν eodem modo notatus est, ut statim recentius tem-
pus redeat. Nam Ἐρπιδίαν non est dialecti Aeolicae, quippe
quae Ἐρπιδίαν exigit. Titulo igitur rejecto ad ipsum car-
men accedamus.

Argumentum: Sappho puellam quandam deperiens, hoc carmen
composuit. Viri illi enim magnopere invidet, eumque mortali-
um felicissimum, immo Deorum fortuna fruentem praedicat, cui
cum puella sua amata colloqui, ejusque dulcia verba audire
forte obliterit. Tu quoque, juvenis beate, inquit, tu quoque si mo-
do puellam meam videris, eadem, quae nunc experior, senties.
Nam simulatque eam aspexit, vox in faucibus haeret, color faciei
nimio gaudio mutatur, oculi me fallunt, auresque sonant. Quid
multa? tota sum in mea amica. Saepe vero accidit, ut corpus,
dum cum animae meae dimidio colloquor, dum amori suc-
cum loq, sudore pallescat, tremorque percutiat artus, et videar
paene mortua. At quid faciam? quomodo malum depellam?
Fugi non potest. Neque sortem mutem, modo puella mea nullius
juvenis amori indulgeat.

1. Φαίρταί μοι κῆρος ἴσος Διὶ καὶ
ἔμπερ ἄνθρωπος, ὅστις ἐραυτός τοι
ἰστέλει, καὶ πρῶτον ἔδωκεν.
ὁ δὲ ἐπακούει.

Vir ille parvis esse mihi videtur, qui adversus te sedet, suaveque
loquentem prope subaudit. 1. Isaacus Vossius in Calulli editi-
one (p. 113) Apollonion Alcaandrinum, grammaticum, sequutus,
pro μοι, quod omnes libri mss. exhibent, For reposuit, Aeolis
in vocabulo μοι Digammate Aeolico usus esse putans, quod
quidem Apollonius (p. 106) hunc ipsum Sapphonis locum in

Schneid. Gr. II. 1. p. 365.

exemplum vocans, nobis tradidit, cuius linguae Aeolicae proprietatis
norma praeter grammaticum illum fecit mentionem, indeque Apol-
lonium (forasque enim, cum litterae M et B in libris Mss. saepius me-
commutentur, B habuit F) falsum esse probabile videtur. Nam mi-
rum sane esset, si Aeoles in solo textu casu digamma retinuis-
[atque] in ceteris omnino sprevisent. Neque ipse Hesiodus regulam,
quam ab Apollonio acceperat, religiose observavit, quippe qui vers.
s. huius el. vers. 26. sequentis odae po. scriberet. Fickerus quidem
priori loco digamma Aeolicum reparavit, sed altero vulgatum po.
retinuit. Casum quatuor vero cum digammale Aeolice non fuisse
scriptum, vel ex Od. I. 3. apparet, quo loco omnes interpretes
p' pro p' exhibent, et mire sane sonaret, si [h. l. F, littera e
propter vocalem sequentem elisa, solum legeretur, cuius rei
caemplerum nos neque legere, neque audire unquam memi-
nimus. — Po. κῆρος, quod nos [in textum] recepimus, nonnulli
libri mss. κῆρος, ῥῆρος habent, quorum neutrum rectum esse
potest; nam alterum κῆρος (cf. Gregor. Corinth. p. 442. 456. et gram-
maticus Moermanianus ibid. p. 654. §. XIV) Ionicae dialecti
est, alterum ῥῆρος [vero] Doricae, ut ea Morchepulo p. 15. patet. ῥῆ-
ros igitur, quod sola Aeolica forma est (cf. Hesiodus ad Stall. p. 114,
Apollonium (p. 75) sequentius), recte [tantum] se habet. Aeoles enim
et Dorienteses diphthongum ei ita proloquebantur, ut, vocali e
leviter pronuntiata, e maiore vi efferretur, atque inde ortum
est, ut, littera η ab eadem [inde usitata] inventa, ei in η (κῆρος, ῥῆρος) mu-
taretur. Interpretes vero nonnulli quaesiverunt, ad quem ῥῆ-
ros spectet. Sed Sapphonem certum juvenem significasse
vix crediderim. Nam ὄσῃς sequens, poctiam [nostram] de
uno viro non cogitasse, sed in omnes haec cecinis-
se, iam satis perspicue declarat. Alexim ὄσ et ὄσῃς ita inter se differunt,

ut alterum significet ^{certum quendam} [subjectum], alterum universe ^{dicatur,} dictum sit,
cuius discriminis jam Homerus optima nobis prae-
bet caempla. (H. XIX. 260. Od. I. 47.) ὄσος ὄσῃς i. e. Deorum felicitatem asse-
quutus est, quem fortuna amicitia atque consuetudine sua
fui sinit. Neque aliud quidquam Catulli verba, ille mihi par esse
Deo videtur affirmant. H. 2. Lectionem satis diversam exhibent
cod. mss. quorum Vatikanus ῥῥῃς ῥῥῃς, Vinctianus ῥῥῃς
ῥ ῥῃς habet, lectio vero vulgata ῥῥῃς ῥῃς omnium mihi
optima videtur, quoniam Catulli interpretationi propius acce-
dit. Ceterum [vero] viri docti dubitant, utrum ῥῥῃς an ῥῥῃς
(quod Vossio placuit) scribendum sit. Nobis quidem ῥῥῃς recte
us se habere videtur, quam ῥῥῃς positum pro ῥῥῃς, quod
autem ῥῥῃς magis quadrat in dialectum Doricam,
quae, ut jam supra monuimus, saepe congruit cum Aeolica.
ῥῥῃς autem, (et hanc formam in inscriptionibus non nul-
lis Aeolicis etiam servatam invenimus cf. Rehm. p. 120.) Jo-
nicam (Homerus enim ῥῥῃς rarius usurpat) re-
dolet. Ra-
dem ratione vero (cf. Greg. Corinth. p. 310) ὄσῃς in inscript. Greg.
invenitur. Praeterea viri docti h. l. fluctuant, utrum ὄσῃς an ὄσῃς
scribendum sit. Gaisfordius quidem, κῆρος ὄσῃς Graece dici affirmat,
articulum additum a bona Graeca lingua, abhorreere putat. At
falsus est. Nam tantum abest, ut pronomina demonstrativa sine
articulo solum recte usurpentur, ut oratione soluta, articulo
misso, nusquam reperiantur. Apud poetas quidem (cf. Matthiae
gr. Grammat. p. 541) articulus interdum omittitur, neque tamen eo
sententia nec pronominis vis mutatur. Gaisfordius igitur, qui
[ὄσῃς suscepit] articulumque reiecit, priorem vocabuli ὄσῃς bre-
vem esse, latuisse videtur, cum h. l. syllaba longa requiratur.
Itaque ὄσῃς, nisi per crasin scriptum esse ponamus, nullo
modo recipi potest. Homerus ^{quidem} vero, cui articulus praepositus omni-
no ignotus est, pronomina demonstrativa (ὄσος, ὄσῃς, κῆρος)

In soluta oratione ῥῥῃς non magis,
ni fallor, fieri posset, quam ἀνδρῶν
a Rehm p. 128. inscriptioni affictum
Eolicae affictum. Quare etiam
Sapphoni apostrophum reddenda
puta.

Hoc e codd iam fecerat Nevius

[De morisyllabis omnia non valet re-
gula.] Nempe et librorum consensum.

[Minime vere.

+ Accedunt codd. quos iam Nennius
regui voluisse videtur.

[Nec defendit hanc lectionem Wilke-
r. ap. Zahn. p. 709.]

12
[?] + Vide Nennium ad I, 19. et
II, 5.

recte scripsimus nisi. Cur Nennius non potior, quae sonum forma
est, receperit, nescimus. Salis enim constat, q sonum apud Aesles
mutationem esse in a longum. Tristior vero, vocalulo Tristior vi-
mile, ex eadem causa, quam ad lectionem Tristior rejiciendam
supra allatimus, peperam scribi videtur, atque hanc ob causam
leui mutatione Tristior, si modo codices conjecturae nostrae fa-
verent, praefereamus. Ita quidem Tristior recipere non ausi sumus.
260 corneximus, grammaticorum praecepta sequuti. — Pro parti-
cipio genitivo Tristioris, vel Tristioris, vel Tristioris vel Tristioris
Doivimus atque Wilkerus Tristioris si scripserunt, quod festi-
tiae minime aptum est. Nam verbum Tristior, cum accusati-
vo cum infinitivo conjunctum nihil aliud, ut jam Nennius monuit,
significat, nisi „certiorem facere”, quae quidem significatio, ut
vel ex Calab. ante. pretatione patet, in hunc locum non quadrat.
Participium igitur solum recte se habet. Dubitamus vero, quam-
nam allatarum formarum rectam dicamus, cum penultima
participii syllaba conjectura supplenda sit. Gregorio Corinthio au-
tem (p. 605 ^{xxviii}) alioque ibidem laudatorum grammaticorum
duobus, rectissimum habemus Tristioris quia Aesles diphthongum
21 in ei mutare solebant. H. 4. Hemsterhusii conjectura Tris-
xobis, et si Anthonius et Gaisfordius (probaverunt, necessaria
non est, cum Trisxobis elegantius de amatore dictum esse vide-
atur, qui auribus arrectis amicum audire loquentem, ne ver-
bum amore flagranti eripiat. Post Trisxobis mali di-
stinxit, quoniam hujus Trophaei verba cum sequentibus arte
cohaerent. — Notis temporibus nonnulli viri docti testium
et quatuor singularum Trophaei versum in metro sapphico
semper conjunctum esse, sive ad unam eandemque senten-
tiam pertinere crediderunt, cum sapphonicam ipsam in omni-
bus servatis carminibus regulam illam observasse viderent.
Neque tamen jure tale quid propositum mihi videatur, quos
vel Horatius, quavis praeceptis, ad metra spectantibus, ubi
ose obsequutus sit, falsi coarguat, quoniam apud eum, et si

interdum quoque versus tertius et quartus cohaerent, plura tamen
invenies exempla, in quibus versus ultimus ^{per}prose positus sit. Ita-
que si tale quid apud sapphonicum non invenimus, ab ea quoque in
ceteris odis, hoc metro conscriptis, nobisque tempore maligno cre-
ptis, regulam illam non observatam esse putari licet, si modo in
lingua Graeca unam sententiam quinque syllabis constare posse
statuamus; quod, cum in lingua Graeca difficilius sit, quam
in Latina, poetae vel invili fugerunt.

H. 5. Trisxobis Tristioris. Trisxobis Tristioris
Tristioris Tristioris Tristioris
Trisxobis Tristioris Tristioris
Tristioris Tristioris Tristioris

et ridendum dulce; hoc mihi cor meum in pectore turbat; nam
ut te adspexi modo, ut nihil superest voris meae. Trisxobis
Hermannus, mutatum ex Longini libris mss., qui Trisxobis exhibent.
Secundum grammaticorum autem judicium Aesles infuit.
viam in eis determinaverunt, cujus praecepti, nostro loco ex-
cepto, nullum novimus exemplum. Itaque Nennius, quomodo
grammatici in errorem induci soliscent, sagacissime osten-
dit. Participium porro h. l. solum recte se habet, si quidem, quae
de verbo Tristior supra disputavimus, vere scripta sunt. Ceterum
mirum sane esset, si (ponamus enim infinitivum in locum
quadrare) duae infinitivorum formae, in una eademque sen-
tentia solatim se sequentes, modo in eis modo in eis de-
tinerent. Præterea nescio, quomodo, punctis Tristioris pariter
et (Tristioris) produci possit. His igitur commoti participium
retinimus. Gaisfordius Tristioris distinctis; falso ut videtur;
nam grammatici de verbis Tristioris tantum loquuntur.
si articulus praepositivus h. l., ut semper, apud Homerum,
pro pronominis demonstrativo positus est. Trisxobis correctione
non indiget, quia plonasmi quodam apud poetas secentas re-
periuntur. Hermannus Tristior scribere placuit. H. 6. Tristioris
et magno opere amabant. H. 7. Hermannus proposuit lecti-

+ Aliter omnino in hoc metro ver-
sata est ipsa sappho, aliter Hora-
tius.

+ Quid ita?

+ Tristior (natum est Tristior).

+ Haec quid sibi velint, non intelli-
ga.

+ A formam quidem Tristioris, quam supra
non agnovimus.
+ Tristior.

+ Aliter Tristior et Pindarus scripserunt
et Theocritus.

onem ὡς γὰρ σισίδω σπορέ', ὡς περ φωνῆς, quae, nisi accusati-
 vas desideretur, optima videtur. Nuncius vero ἔστ', in duo voca-
 bula (ὡς τε) a ^{Blom.} Gaisfordio distractum, in unum coniungens pro
 [vulgato] ὡς scriptum esse putat. Ad ἔστ' ut temporali usurpato
 posse magnopere dubitamus. Hermannii vero et Gaisfordii lectione
 conjuncta rem optime expediri credimus. Itaque scripsimus ὡς
 τὴν γὰρ ἰδὼ σπορέ', ὡς περ φωνῆς. Aeoles pro ὡς usurpabant τε
 cf. Gregor. Corinth. p. 615. § 14. Gaisfordius praeter necessitatem ver-
 bo ἰδὼ proposuit digamma Aeolicum, quod apud Sapphonem
 jam saepissime desideratur, quanguam in veterissima Aeolum
 lingua omnibus vocabulis, quae cum vocali inciperent, praeto-
 nebatur. Cauti vero sumus necesse est, ne patriae (nostrae) talia vin-
 dicemus, quae antiquissimum tempus redoleant. Spoxs'a pro
 σπαρία positum, adverbii locum tenet, indeque a libariis facile
 mutari potuit. — De Duplex vigorem totius sententiae augeat. cf.
 Hermannus ad Hg. p. 560. f. 561. Inest vero in duplicato ὡς celeritatis in-
 dicium, ut apud Theocritum No. 3. 41. 1. 8 Male scripsit Isaacus
 Kofius ὁδὸν εἰς ἡκστ' cum, ut jam supra monuimus, spiritus
 asper apud Aeoles desideretur, neque causa adhibita, cur I in
 aspiratam I mutetur. — Paene omnes libri mss. ἡκστ', quod Ten-
 pias primus, Aristotelem (Aeth. I. 9), qui fragmentum Sapphonis
 41 nobis servavit, sequutus, virorum doctorum consensu in ἡκστ'
 mutavit.

1. 9. Ζαῖδ' ἀπὸ καμνὴν πῦρ ὅσον ἑστῆ, ἵπτον δ'
 ἀπὸ τῆς χροῦ πῦρ ὀποδὶ σποριακῆν,
 ὀππᾶτος δ' ὅσον ὄρημ', ὀππῶρον
 πῶρον δ' ἀνῶναι,
 sed lingua quidem fracta est, tenuisque flamma statim arti-
 bus obrepit, oculisque nil video, aures vestigine feruntur. "Quid
 Aeoles et Dores praepositiones ποτὶ et κατὰ postrema vocali pri-
 vatae saepissime cum vocabulo sequenti coalescere solent. Et
 eni quidem potuit, ut praepositiones illae, littera I, quae in fine
 posita erat, mutata, duo vocabula formarent, neque tamen
 statim ab initio veteres ita scripsisse putō, qui praepositiones

+ At v. 9. ipse digamma recepit.

ὁδὸν

ποτὶ et κατὰ cum verbo sequente ^{in unum certo coniungant.} conjunctas, uno vocabulo certo
 exarant. Ceterum κατὰ, per tmesin [dictum] cum ἔστ' conjunge-
 dam est. Kofius pro καμνὴν e libris mss. καμνὴν scripsit. Optimi
 libri καμνὴν exhibent, quod rectius nobis videtur, quoniam in illo
 καμνὴν magnopere timendum est, ne ex officina librariorum, pro
 nomen desiderantium, profectum sit. Dores lectionem Ζαῖδ' ἀνῶν
 ἡκστ', sed facile quidem, et mutatio non magna, minime pro-
 blamus, quae in totam sententiam non quadrat. Gaisfordius, Sap-
 phonis carmina nimis Aeolicè reddere studeat, in vocabulo
 ἔστ' (E-sta), cum uno digamma, ut hiatus evitetur, quo sit
 duplex poit, quae scribendi ratio minus recta nobis videtur,
 quamvis in multis verbis digamma illud latere probe scia-
 mus, quod apud Sapphonem, nisi syllaba brevis hac sola rati-
 one producat, vel hiatus in verborum fine evitari possit, non po-
 tunc producat, vel hiatus in verborum fine evitari possit, non po-
 tendum esse putamus. Sicut, secundum ἔστ' passiva usurpatione signifi-
 catione, vel ex Dittmanni gram. minore (§ 125. not. 2) notum
 est. Particulam πῶν ^{ante} praecedentem, si oratio uno tenore procedit,
 plura ὡς sequi possunt cf. Heger. p. 555. 1. 10 Gaisfordius xpoῖ im-
 plicitur conjecit, minus bene; nam praepositio ὄνο, ut supra
 ὄνο nobis multo elegantior est, qua artus flamma paulatim
 corrigi significatur. 1. 11 Noli Hellas, Manutius aliquae contra Gre-
 gorio (p. 580 cf. 656) praecceptum, hoc ipsum vocabulum in exem-
 plum vocantis, ὄρημ' ὅσον scripserunt. Male. Aeoles enim
 pro πῶν utuntur πῶν. ὄρημ' pro ὄρη Aeolicè, ut diximus ex
 Gregorio (p. 619. cf. Manutius de Graecae linguae dialectis p.
 227) lectionem ὀππῶρον πῶρον δ' ἀνῶναι, cui cod. maxima ex par-
 te favent (Gaisfordius quidem ὄρημ' πῶρον πῶρον δ' ἀνῶναι pro pae-
 lulis) recepi mus. ὀππῶρον πῶρον pro ὀππῶρον πῶρον positum, modo ac-
 cipiat, ut infra notum, aptissimum est sententiae.

1. 12. καδὲ ἰδὼς πῶρον χροῦ χροῦ, ἵπτον δ'
 πῶρον χροῦ, καποτῆρα δ' ἵπτον
 ἵπτον, καδὲ καδὲ δ' ἵπτον
 καποτῆρα . . .

et sudor gelidus defluit, tremor vero totam tenet, pallidiorque sum herba

+ G. v. 7.

+ Num etiam poetae? Credidi-
 rim sane, si vera sunt, quae de co-
 dicis Pan. auctoritate hic narrantur.

+ Quid hoc? G. v. 3.

+ Ergo apud antiquos scriptores Att.
licos φούξος scriptoris?

+ Immo φούξος scriptoris, quod autum
putabit ex φούξος.

+ Quidni?
+ At praesens et ipse Menius sibi testi-
ficasse videtur, qui aliter refutan-
tus est.

+ Quis tandem hiatus? Relicta littera
significatio est.

+ Ne hic quidem hiatus est.

neque multum abest, quin mori videar. V. 13. καὶ δ' uno vocabulo scripsi-
mus, ut supra καμπίεν. πούξος praetulimus φούξος, etsi in sola pronun-
tiatione, inter φ et π, quod alterum ex altero originem ducit, discrimen
statui potest. V. 14. Vossius notas scripsit, priorem syllabam digammate
Aeoli: eo produci posse sperans, quod tamen nullo modo concedimus. V. 15
τεδνάνην pro τεδνάνην defenditur vocabulo τεδνάνην, quod Ditt-
mannus (in Mus. antiq. stud. fasc. 1. p. 145) in marmore Lymaeo reperiri
tradit. cf. Bekk. l. p. p. 130, quae quidem infinitivi perfecti forma ab
Aeolis non ita frequentata esse videtur, ut in infinitivo Aoristi, in γν
pro γν desinentes. τεδνάνην, quod cod. Vaticanus e. exhibet, Neueus, pri-
malit lectio: τεδνάνην, quam Hermannus et Gaisfordus rectari ha-
uerunt. τεδνάνην autem non quadrat in metrum. Itaque e. omisso
scripsimus τεδνάνην, quae infinitivi praesentis forma est. Postrae e-
nim commotae multo aptius est, quod in carmine ipso scribendis mor-
lis indicia jam sentiat, idque efficitur, si infinitivam praesentis exhi-
buerimus. Ne vero hiatus, a Sapphone quam maxime vitatus, aures
offendat, cum Hermanno et Gaisfordo e, quo vocabulum incipit, su-
blimus. V. 16 non integer est. Manutius ex conjectura supplevit 2-
rraus, quod, si modo hiatus feratur, satis placet. Hermannus proptu si-
mililitudinem sequentis verbi Αρδι, cuius saepius apud nostram men-
tio fit, excidisse putat.

V. 17. ἄνδ' ἂν τέρπ' ἄν, ἂν πένυτα -
al omne ferendum est, cum pauperem. Quintam Stropham non
accepimus integram. Neueus τέρπ' ἄν falso interpretatus est, aucten-
dum est. Nam Sappho, nisi magnopere fallor, his dixit: Duris, ma-
fane per petior, neque tam men despero, si modo amicae familiaritate
gaudere possim; etenim, etsi cor meum his curis dire cruciatur,
tantum abest, ut si sola vivam, animus sit tranquillus, ut semper
cum puella mea, laboribus meis parvi habitis, conjuncta esse velim,
ne visum, quamquam pauperem, mihi praeferat. Hermannus pro
πένυτα ponens χαλκήν, e loco Longini, cuius verba antea habeban-
tur, verum addidit secundum. Legit igitur:

ἄνδ' ἂν τέρπ' ἄν, ἂν χαλκήν
πένυτα δ' εὐπείδ' ἂν τέρπ' ἄν, ἂν πένυτα.

Nobis vero verus ultimus non ex ipsa Sapphone profectus esse vi-
detur, quem tam ob causam in textum recipere non ausi sumus.

P. Becker,

